

Brecht Decancq: "Je krijgt zoveel adrenaline"

We spreken af op het racecircuit van Zolder. Aan de telefoon had Brecht Decancq (1988) me gezegd: "Ik rijd met een blauwe Ford Focus RS." Zelf ben ik een kwartiertje te vroeg op de plaats van de afspraak en bekijk alle langskomende auto's: veel Fords, veel blauwe Fords, verschillende Ford Focus, maar wanneer Brecht toekomt, is er geen twijfel meer mogelijk. "Je zult me wel zien," had hij met een opmerkelijk jonge stem gezegd. "Wow, Brecht!," zeg ik. "Wat een wagen! Het gaat schijnbaar heel goed met de fotografie."

Toch zit het anders in elkaar. "Dit is niet mijn eigen auto. Hij is van een klant; nee, eigenlijk een vriend. Ja, een klant dus die een eigen raceteam heeft, Belcar. Ik fotografeer voor hem en ik mag de RS een week gebruiken om er foto's van te maken. Die zijn bestemd voor een sponsorfolder over het raceteam. De man wil deze wagen ook verhuren. In de folder zal er een stukje over staan. Ik ga er rondjes mee rijden op het circuit, en volgende week rij ik ermee naar Le Mans." De toon

van het gesprek is gezet. Zelden zo'n jonge collega met zo'n vaart ontmoet.

Corvette Stingray

"Ik woon op vijf minuten van het circuit," zegt Brecht. "Zo is het begonnen. Ik kwam vroeger altijd met mijn papa mee. Hij reed met een Corvette Stingray van 1976. Ik supporterde altijd voor de Corvettes. Dat doe ik trouwens nog steeds," lacht hij. "Mijn vader nam foto's van de raceauto's, maar ik riep altijd: 'Neem nu een foto van

dit! En nu van dat!'" Op vijftienjarige leeftijd mocht ik de analoge Canon van vader gebruiken. Op mijn zestiende kreeg ik mijn eerste eigen camera: een Coolpix 8800. Daar heb ik een jaar foto's mee gemaakt vanuit de publiekszone, puur voor mezelf, want ik kon pas een perskaart krijgen vanaf mijn achttiende. Ik volgde de hotelschool, maar ik had absoluut geen zin om in de horeca te gaan. Ik wilde alleen doen wat ik echt graag deed. Daarom heb ik de voltijdse dagopleiding fotografie gevolgd aan het Syntra in Hasselt. Bij ieder evenement stond ik op het circuit en legde veel contacten met iedereen. Ik dacht: 'Ik kan er mijn beroep van maken!' Vanaf mijn negentiende werd ik geaccrediteerd. Ik mocht voortaan dus ook aan de vangrails staan. Een goede vriend heeft een website waarop hij de verslaggeving doet van Le Mans en van andere uithoudingswedstrijden: www.planetlemons.com. Ik heb veel aan hem te danken. Na iedere wedstrijd zette hij mijn foto's in een gallery online. Ik kocht me systematisch beter materiaal. De

allerbeste lenzen kan ik me nog niet permitteren, maar de 300 mm f 2,8 is beslist voor later dit jaar.”

Ferrari

“Sinds maart 2010 ben ik voltijds zelfstandig fotograaf. Ik heb er lang over nagedacht, en het blijft knokken.

Fotografie wordt niet echt beschouwd als een beroep. Fotografen worden zo geëvalueerd van: ‘Waarom zou ik zoveel betalen voor een foto als ik ze zelf ook kan maken?’ Bovendien heb je de sociale bijdragen. Dat maakt het allemaal niet eenvoudig, maar dit is wat ik wil doen. In België zijn er vier of vijf zelfstandige

fotografen die alleen met ‘automotive’ hun geld verdienen. Het is een redelijk gesloten groep en het is niet makkelijk om in die kring binnen te dringen. Hoe kom ik aan klanten? Wanneer ik op evenementen foto’s maak, vragen mensen me ernaar. Ik stuur ze één foto gratis, en de rest moeten ze betalen. Deze mensen hebben vaak veel geld. Ze bestellen de hele collectie. Daarna worden ze dikwijls vaste klanten die me bij aankoop van elke nieuwe Ferrari vragen om er foto’s van te maken: de voorkant, de zijkant en de achterkant van hun nieuwe auto. Autosport heeft echter altijd veel last van de crisis. Het eerste dat ze schrappen is het budget voor de fotografie. Daarom doe ik in het kalme seizoen, van november tot maart, wanneer er niets te doen is in de autosport, ook huwelijksreportages en zo.”

Porsche

“Mijn foto’s worden vooral gebruikt voor publicitaire doeleinden,” vertelt Brecht. “Folders over raceteams, die aan moge-

lijke sponsors worden getoond, of waar de sponsors goed in moeten uitkomen. Mijn foto’s werden ook gepubliceerd in magazines, zoals in een speciale bijlage van het CHE-magazine dat twee weken voor de 24 Uur van Zolder werd uitgegeven. Mijn foto’s worden gevoegd bij persberichten, er worden banners van gedrukt, enzovoort. Naast de racewagens fotografeer ik ook straatwagens. Er zijn mensen die een privécollectie hebben van bijvoorbeeld twintig of dertig Porsches. Ik ben al zo lang liefhebber van auto’s dat men me ondertussen overal begint te kennen. Vaak zijn het ‘last minute’ opdrachten. Ik wacht het mooie weer af en stel dan voor om bepaalde auto’s op een toffe locatie te fotograferen. Dan ben ik een halve dag op pad om zo’n twintig tot dertig foto’s te maken. Ik bepaal de locaties. Een mooie ‘classic car’ moet je bijvoorbeeld niet in de haven van Antwerpen fotograferen, maar wel voor een kasteel of een abdij of zo. Meestal volgt de klant mijn suggesties, maar wanneer hij het echt anders wilt, dan doe ik dat. Het zijn tenslotte zijn wagens, en hij betaalt me.”

Spyker Squadron

“Zelf heb ik geen ambities om te racen”, zegt Brecht. “Tijdens de track days ga ik wel met mijn eigen wagen op het circuit. Ik rijd nu met een Fiat 500 Abarth. Niet

te doen! Wel eentje met 195 pk uit een 1400 cc. Die 195 pk is meer dan bij een Porsche van 25 jaar geleden! De laatste tijd kan ik met echt leuke auto’s rijden, zoals op de Nordschleife. Daar komen zoveel sportwagens op af, dat gaat om veel meer dan rijden alleen. Iedereen houdt er van auto’s. Het is pure hobby.

Ik kan er heerlijke foto’s maken. Met mijn perskaart kom ik op alle belangrijke wedstrijden ter wereld. Vorige week zat ik in Brno (Tsjechië). Ik maakte er foto’s van de piloten, zowel voor hun eigen herinnering als voor de persberichten. Morgen en vrijdag zit ik in Spa, en daarna vertrek ik voor tien dagen naar Le Mans. Sinds

2005 ga ik daar elk jaar naartoe. In het begin was dat als toeschouwer, maar nu maak ik als fotograaf alles mee van op de eerste rij. Het is heerlijk. Ik kijk er zo naar uit! In 2009 ging ik voor de eerste keer mee in opdracht van Spyker. Ik maakte foto's van de wagens, van de trainingen, de piloten, enzovoort. Op maandag en dinsdag is er de technische keuring. De toeschouwers kunnen dan dicht bij de auto's en de piloten komen. Op woensdag en donderdag zijn er de trainingen en kwalificaties. Vrijdag is er de parade in het stadscentrum. Dan krijg je alle straatversies van de racewagens te zien: Pagani Zonda, alle Ferrari's, de Bugatti Veyron, enzovoort. Zaterdag om 15 uur begint dan de eigenlijke race die duurt tot zondag 15 uur. Ik blijf dan de hele nacht op om te zien wie er vooraan rijdt, wat er aan de hand is, alles. Autosport is niet alleen een beroep, maar ook en vooral een passie. Je krijgt zoveel adrenaline. Er hangt zo'n sfeer; het is niet te beschrijven. Er is ook het sociale aspect. Ik ken er ondertussen zoveel mensen. De piloten vragen me hoe het ermee gaat. Een praatje na de race is altijd leuk. Le Mans is 'the pinnacle of motorsport'. Er zijn drie races die elke piloot wil winnen: De Indy 500 in Indianapolis, de Monaco Grand Prix F1 en de 24 Uren van Le Mans. Het wordt niet beter dan dat."

Aston Martin

"Iedere dag draait om auto's, ook in mijn vrije tijd. Alles heeft altijd met auto's of het circuit te maken. Zo heb ik ook mijn vriendin Paulien leren kennen. Het was de eerste keer dat ik een meisje ontmoette dat dezelfde passie voor auto's deelt. We volgden samen de fotografieopleiding in Hasselt. We kregen een opdracht om een bedrijfsreportage te maken. Zelf ging ik bij Lamborghini in Brussel langs en Paulien heb ik geïntroduceerd bij Aston Martin Belgium. Ze heeft de foto's die ze voor haar opdracht maakte, gratis bezorgd aan Aston Martin. Sindsdien maakt ze er alle foto's. We gaan niet samen naar Le Mans. Paulien heeft geen perskaart, en bovendien zou ik haar uit het oog verliezen. Ik ben daar namelijk constant aan het werk in het perscenter. Daar zitten de meeste geaccrediteerde fotografen ter wereld bij mekaar. Ik ben er veruit de jongste. Af en toe nemen ze me niet ernstig omdat ik er nog veel jonger uitzie dan de 21 die ik ben. Vorige week zat ik in het vliegtuig naar Brno in Tsjechië. Ik was bij de nooduitgang gaan zitten, maar ik moest mijn identiteitskaart tonen om te bewijzen dat ik al achttien was. Wanneer ik ergens langs het circuit ga staan moet ik vaak mijn paspoort tonen, want je krijgt er alleen toegang als je meerderjarig bent."

Dodge Viper

Wanneer ik Brecht vraag wat voor hem het belangrijkste is: autosport of fotografie, dan moet hij lang nadenken. Maar dan antwoordt hij heel beslist: "Autosport! Ook als kind keek ik er zo naar uit om naar het circuit te komen. Iedere donderdag was het hier vrije trainingsdag; dat is trouwens nu ook nog zo. Kijk maar: de wagens komen allemaal aan voor morgen. Mijn ma kwam me ophalen van school en dan reden we samen naar hier om er in de bocht te komen kijken naar de trainingen. Dat was jaren aan een stuk een vast ritueel op donderdag. De fotografie is er later bijgekomen. De combinatie van fotografie en autosport is het beste dat er is. Eén van de twee opgeven zou heel moeilijk zijn, maar autosport opgeven zou het moeilijkste zijn. Dat is een levensstijl. Mijn klanten zijn mijn vrienden. We delen dezelfde passie." En zo is de cirkel even rond als het circuit van Zolder. In de verte wordt de motor van een Dodge Viper gestart. Het gebrul breekt de maagdelijke stilte die over het bosrijke domein hangt. Morgen belooft een heerlijke trainingsdag!

www.brechtdecancq.com